

PARAULES DE VIDA

La Paraula de Déu en el temps de Quaresma

Acabem d'iniciar el temps de Quaresma. Aquest fet actualment passa desapercebut per a molts cristians. La secularització de la societat i la privatització de la pràctica religiosa que s'ha produït en la nostra cultura, han reduït la vivència de la fe a una cosa merament subjectiva i han portat a què certs usos i costums que en altres èpoques eren comuns, siguin desconeguts per a molts. A molts batejats les indicacions de l'Església sobre el dejuni o l'abstinència els diuen ben poc o simplement les ignoren. A diferència d'altres grups religiosos que mantenen els signes que els donen una identitat col·lectiva, entre nosaltres s'ha produït una des-socialització de la fe. Això, si ho vivim correctament i no oposem la dimensió externa i la interior, pot ser positiu, perquè ens pot ajudar a viure la Quaresma amb més autenticitat, evitant reduir-la a unes pràctiques únicament externes i ritualistes.

Per a això, vull convidar-vos a què aquest temps siga, abans de res, una ocasió per a escoltar la Paraula de Déu que, si és acollida en la fe, pot il·luminar la nostra vida, transformar el nostre cor i reorientar-lo de nou cap a Déu. En el relat evangèlic de les temptacions de Jesús en el desert, que es proclama en la celebració de l'Eucaristia d'aquest diumenge, escoltem la primera resposta del Senyor al temptador: «L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu» (Mt 4,4). La Paraula, escoltada i acollida en el cor, és la que dona la verdadera Vida.

El nostre ritme de vida no ens predisposa a aquesta escolta de la Paraula. L'afany pel pa, és a dir, per tot allò que és material, en lo que tantes persones posen la seua esperança, pot tancar el cor a eixa Paraula que ens orienta cap a Déu. L'ho-

me d'avui, orgullós del que és, del que fa, del que aconsegueix o del que té, sovint arriba a pensar que no necessita a Déu i pot considerar la seua Paraula com quelcom que no li aporta res. Ara bé, si reflexionem sobre la veritat del que vivim, en algun moment descobrim que tot allò que tenim o aconseguim no ens dona la felicitat que esperem. El cor de l'home mai s'associa amb les coses del món: quan ha aconseguit el que volia comença a desitjar altres coses. I és que en el fons estem necessitats de Déu.

D'altra banda, vivim en un món en el qual escoltem moltes paraules que ens arriben per diferents camins: les persones que coneixem, els mitjans de comunicació social, els instruments de les noves tecnologies, etc... Si analitzem tot el que escoltem descobrirem que no totes les paraules tenen efectes positius en nosaltres. Molts dels missatges que ens arriben ens produeixen inquietud, provoquen sentiments negatius cap als altres, ens lleven la pau o ens aparten de Déu.

Els cristians sabem que la Paraula de Déu és la que més necessita el nostre món i, malauradament, a la que menys atenció parem. Per això vull convidar-vos a què durant la Quaresma dediqueu cada dia un temps a meditar l'Evangeli. Allí trobareu paraules de Vida i la pau del cor.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La darrera temptació de Crist

Amb aquest títol, Martin Scorsese fa uns anys va rodar una pel·lícula sobre Jesús. És impactant el monòleg final de Jesús a la creu, amb el tema de l'angoixa pel possible abandó del Pare: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Deixant apart la fantasia del guionista de la pel·lícula —en Paul Schrader— el fet és que ens trobem davant la darrera vegada que Jesús era temptat i possiblement la més dura. Durant la seva vida, el diable l'assetjà repetidament: deixar-se portar pels qui cercaven un messianisme polític, utilitzar en benefici propi la seva condició divina, el cansament o la decepció provocat per la manca de comprensió dels deixebles, la por davant el sofriment de la passió... podien haver estat temptacions de Jesús.

Tot just iniciat el seu ministeri apostòlic, els sinòtics recullen tres temptacions de Jesús, durant la seva estada en el desert, després del baptisme.

1. S'acosta el diable: «Si ets fill de Déu...». En quin to deuria dir el temptador aquestes paraules? Amb incredulitat, amb aires de burla o amb afany provocador: que Jesús faci ús de la seva condició divina per satisfer la fam?

«L'home no viu només de pa...», respon Jesús. No viurà cercant el seu propi interès. No serà un Messies egoista. Multiplicarà els pans quan vegi passar fam als pobres. Ell, en canvi, s'alimentarà de la Paraula viva de Déu.

2. «Si ets fill de Déu...» li repeteix el temptador des del pinacle del Temple. Proposa a Jesús una entrada gloriosa a Jerusalem baixant del cel com un Messies gloriós. La protecció de Déu està assegurada. Els àngels en tindran cura.

Però Jesús no serà un Messies triomfador. No vol posar Déu al servei de la seva glòria. No hi haurà senyals del cel. Solament signes per a curar els malalts.

3. Encara una tercera temptació dalt d'una muntanya alta, albirant tots els reialmes de la terra.

Jesús reacciona amb fermesa: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs». No ha vingut al món per a dominar sinó per a servir els qui viuen oprimits. No serà un Messies dominador sinó servidor. El regne de Déu no s'imposa amb poder sinó que s'ofereix amb amor. I afegeix com un advertiment per a tots els qui vulguin seguir-lo: «Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a Ell tot sol.»

Aquestes temptacions venien de fora. La de la creu neix en el seu interior i fa posar en dubte tota la seva obra redemptora. Però Jesús, superant l'humà sentiment d'abandó i decaïment, reafirma la confiança en el Pare: «Pare, confio el meu alè a les vostres mans». Tot s'ha acomplert.

Mn. Ramon Sàries

PALABRAS DE VIDA

La Palabra de Dios en el tiempo de Cuaresma

Acabamos de iniciar el tiempo de Cuaresma. Este hecho actualmente pasa desapercibido para muchos cristianos. La secularización de la sociedad y la privatización de la práctica religiosa que se ha producido en nuestra cultura, han reducido la vivencia de la fe a algo meramente subjetivo y han llevado a que ciertos usos y costumbres que en otras épocas eran comunes, sean actualmente desconocidos para muchos. A muchos bautizados las indicaciones de la Iglesia sobre el ayuno o la abstinencia les dicen muy poco o simplemente las ignoran. A diferencia de otros grupos religiosos que mantienen los signos que les dan una identidad colectiva, entre nosotros se ha producido una des-socialización de la fe. Esto, si lo vivimos correctamente y no oponemos la dimensión externa y la interior, puede ser positivo, porque nos puede ayudar a vivir la Cuaresma con más autenticidad, evitando unas prácticas únicamente externas y ritualistas.

Para ello, quiero invitaros a que este tiempo sea, ante todo, una ocasión para escuchar la Palabra de Dios que, si es acogida en la fe, puede iluminar nuestra vida, transformar nuestro corazón y reorientarlo de nuevo hacia Dios. En el relato evangélico de las tentaciones de Jesús en el desierto, que se proclama en la celebración de la Eucaristía de este domingo, escuchamos la primera respuesta del Señor al tentador: «No sólo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios» (Mt 4,4). La Palabra de Dios, escuchada y acogida en el corazón, es la que da la verdadera Vida.

Nuestro ritmo de vida no nos predispone a esta escucha de la Palabra. El afán por el pan, es decir, por todo lo material, en lo que tantas personas ponen su esperanza, puede cerrar el corazón a esa Palabra que nos orienta hacia Dios. El hombre de hoy, orgulloso de lo que es, de lo que hace, de lo que consigue o de lo que tiene, a menudo llega a pensar que no necesita a Dios y puede considerar su Palabra como algo que no le aporta nada. Ahora bien, si reflexionamos sobre la verdad de lo que vivimos, en algún momento descubrimos que todo aquello que tenemos o conseguimos no nos da la felicidad que esperamos. El corazón del hombre nunca se sacia con las cosas del mundo: cuando ha conseguido lo que quería empieza a desear otras cosas. Y es que en el fondo estamos necesitados de Dios.

Por otra parte, vivimos en un mundo en el que escuchamos muchas palabras que nos llegan por distintos caminos: las personas que conocemos, los medios de comunicación social, los instrumentos de las nuevas tecnologías, etc... Si analizamos todo lo que escuchamos descubriremos que no todas las palabras tienen efectos positivos en nosotros. Muchos de los mensajes que nos llegan nos producen inquietud, provocan sentimientos negativos hacia los demás, nos quitan la paz o nos apartan de Dios.

Los cristianos sabemos que la Palabra de Dios es la que más necesita nuestro mundo y, desgraciadamente, a la que menos atención prestamos. Por ello quiero invitaros a que durante la Cuaresma dediquéis cada día un tiempo a meditar el Evangelio. Allí encontraréis palabras de Vida y la paz del corazón.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Festa patronal al Col·legi diocesà Sagrada Família

El dia 19 de gener, el nostre col·legi es va vestir de festa per celebrar un dia molt especial, la nostra festa patronal. Una festa en la que participen moltes famílies d'alumnes de totes les etapes, des de la Llar d'Infants fins a segon de Batxillerat i diferents membres de la comunitat educativa.

Ha estat una festa presidida pel nostre Excel·lentíssim i Reverendíssim Sr. Enrique Benavent. Un dia on l'acte principal, l'Eucaristia, ens reuneix a tots plegats en un ambient de pregària i de celebració. Aquest dia els nostres estimats alumnes de Batxillerat agafen un protagonisme principal perquè és el seu últim any entre nosaltres i això fa que es converteixi en un acte molt emotiu.

L'acte sempre s'inicia amb una processó on dos representants de cada classe, des de Llar fins a Batxillerat, porten el fruit d'una reflexió feta a l'hora de tutoria que cada any depèn del lema que

ens presideix tot el curs: CONECTEM. Aquest any ha sigut una peça d'un trencaclosques que hem anat construint a mesura que els alumnes ens l'anaven donant.

Durant l'Eucaristia, diferents alumnes han anat participant amb les peticions de perdó, les pregàries, la col·lecta, l'ofertori, l'acció de gràcies... Procurem

sempre que participin alumnes de diferents etapes, cursos i nivells.

Per a acabar, famílies, professors i mestres, alumnes i tots els participants de la missa, podem gaudir d'un pisolabis passant una estoneta ben agradable compartint les nostres experiències i l'amistat i estima entre nosaltres.

Mn. Tomàs Mor

Presentació del llibre *Als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense*

Amb motiu del 25è aniversari de la celebració del Concili Provincial Tarraconense, va tenir lloc a la Casa dels Concilis, la presentació del llibre *ALS 25 ANYS DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE. Amb fidelitat i amb llibertat*, dels autors Sr. Marcel·lí López —de l'editorial Claret—, Sra. Montserrat Coll i Mn. Aureli Ortín. La presentació va ser a càrrec de Mn. Miquel Barbarà, secretari adjunt del CPT.

Amb les respostes a preguntes als membres conciliaris s'ha pogut editar el llibre. D'entre tots els

consultats cal destacar el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona; el bisbe emèrit de Girona, Mons. Carles Soler i Perdigó; i Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, arquebisbe-bisbe d'Urgell.

Mn. Miquel Barbarà manifestà el seu agraïment per poder presentar aquest llibre i per la iniciativa i el treball que han fet els seus autors. També a tots els qui han contestat les preguntes. Va assenyalar que «el Concili Provincial va ser una experiència eclesial intensa. Una responsabilitat i un privilegi que va permetre conèixer i valorar el conjunt de les esglésies amb seu a Catalunya i compartir un temps d'esperança per una Església més encarnada i evangèlica».

Va cloure l'acte Mons. Joan Planellas, qui acabà la seva intervenció amb aquestes paraules: «El llibre que se'ns ha presentat avui ens trasllada a aquest esdeveniment eclesial. Que no sigui només la celebració d'aquest 25è aniversari, sinó esperar i confiar en el nostre futur d'Església.»

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

▶ **De l'1 al 6 de març**, Jesús, Teresianes, exercicis espirituals del clergat.

▶ **Dissabte 7**, Jornada interdiocesana de Pastoral Penitenciària.

Pregària ecumènica a l'Ampolla

Dins del marc de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, el 24 de gener ens reunirem al saló parroquial de l'Ampolla un bon grup de cristians de diferents confessions.

Aquesta pregària la preparem, conjuntament, membres de les diferents confessions cristianes, seguint l'esquema que elaboren les esglésies i comunitats cristianes a les que se'ls encomana, així s'ofereixen uns textos comuns a nivell mundial, enguany des de Malta. I, precisament, com a text base proposaren el relat dels Fets dels Apòstols on es narra com la nau on viatjava Pau camí de Roma va naufragar a causa del temporal i feren cap a Malta, ressaltant que «ens tractaren amb una humanitat poc corrent» (Ac 28,2). Aquest naufragi va possibilitar l'evangelització de Malta.

Continuem pregant per la unitat dels cristians, que malgrat les tempestes segueix avançant, demanant que l'Esperit Sant ens reuneixi un dia en una única Església sota l'únic pastor Jesucrist.

Delegació d'Ecumenisme

25 ANYS CPT TARRACONENSE

«Hem de posar-nos a aplicar molts punts pendents del Concili Tarraconense»

P. BERNABÉ DALMAU, OSB

Celebració de Sant Enric d'Ossó a Vinebre i Tortosa

El dia 25 de gener es va celebrar l'Eucaristia de la festivitat de Sant Enric d'Ossó al seu poble de naixença, Vinebre. Va estar presidida per Mn. Jordi Centelles, rector del poble, i van concelebrar els mossens de l'arxiprestat.

A més a més d'autoritats i veïns del poble, van assistir un grup de germanes de la Companyia de Santa Teresa vingudes de diversos indrets propers a Vinebre.

La celebració va estar acompanyada, musicalment, per la coral de

Vinebre que va donar solemnitat a l'acte.

El dia 27, Eucaristia al Centre Sant Enric d'Ossó, a Jesús. Mn. Josep Lluís Arín, vicari general, va presidir la cerimònia en representació del Sr. Bisbe.

En l'homília va ressaltar l'amor d'Enric d'Ossó per Jesús, que va ser centre de la seva vida, i per santa Teresa, el seu model. També ens va recordar com sant Enric va escoltar i encarnar en la seva vida la Paraula de Déu, com ens anima a fer el papa Francesc.

L'Eucaristia, que va congregar autoritats civils i molts membres de la família teresiana, va estar preparada pels alumnes d'ESO del Col·legi Teresià i les germanes de la Companyia.

Gna. Cristina Pierola

El P. Bernabé Dalmau, osb, monjo de Montserrat i membre de la Delegació de Pastoral Sagramental i Litúrgia de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, fou participant al Concili Provincial Tarraconense.

«**Esperit, què dius a les esglésies de la Tarraconense?». De quina manera es va sentir l'acció de l'Esperit durant el Concili?**

En tres moments. El primer en la iniciativa que tingueren els bisbes de convocar-lo, fruit d'un profund discerniment. El segon durant l'etapa preparatòria, en què centenars de fidels de cada diòcesi respongueren els qüestionaris prèviament elaborats. El tercer, en la celebració mateixa.

En quin dels quatre temes majors va intervenir més?

Vaig intervenir en el segon tema, que tractava de la Paraula de Déu i els sacraments, com a relator amb l'assessorament del Dr. Armand Puig i del P. José Aldazabal. Dintre el context del Concili va passar una mica de puntetes, perquè els altres tres temes eren més importants i suscitaven major interès.

La societat ha experimentat canvis exponencials en 25 anys. Cal un nou Concili Provincial Tarraconense?

Una prèvia: per logística i per legislació actuals és impossible un Concili Ecumènic de les característiques del Vaticà II i un Concili Provincial com el nostre de 1995. Hem de ser realistes i posar-nos a aplicar molts punts pendents del Concili Tarraconense.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Lluci I,

papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Gn 12,1-4a / Sl 32 / 2Tm 1,8b-10 / Mt 17,1-9]. Sant Joan de Déu (1495-1550), religiós portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalària (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

Diumenge I de Quaresma (A)

COMENTARI

«No permeteu que caiguem en la temptació»

Temptació-pecat: aquest pot ser el resum de les lectures d'avui. La primera ens presenta Adam i Eva al jardí de l'Edèn al mig del qual hi havia l'arbre del coneixement del bé i del mal. Déu els havia prohibit de menjar d'aquest arbre, sota pena de mort, però l'home i la dona en van menjar, fent cas de la *serp*, del temptador: *No moríreu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i... coneixeríeu el bé i el mal.* En van menjar i s'obriren a tots dos els ulls. Tenia raó la serp? Però el resultat és molt diferent del que esperaven: *Llavors s'adonaren que anaven nus: és la nuesa radical, la nuesa, d'una naturalesa feble, la nuesa sobretot del pecat. Ara s'adona que ha pecat. Cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars* en un intent va de cobrir la seva nuesa, però aquesta és molt més profunda.

En canvi Jesús a l'evangeli surt victoriós del *temptador que se li acostà* i li diu: *Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.* La resposta de Jesús és clara: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.* Després el *diable li diu: Si ets Fill de Déu tira't daltabaix.* Però Jesús contesta: *No temptis els Senyor, el teu Déu.* I a la tercera temptació: *Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores, Jesús, ferm, li replica: Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.* Jesús rebutja fer servir la seva realitat de Fill de Déu per aconseguir avantatges materials: el pa, l'aplaudiment de la gent, el poder, el tenir, el consumisme, l'orgull. I sempre amb la Paraula de Déu: escoltant-la i fent-ne cas, tot el contrari d'Adam i Eva. Per això sant Pau subratlla: *Així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol, tots els homes són absolts i obtenen la vida.* La desobediència a Déu porta a la mort, l'obediència a la Paraula de Déu a la vida, a la felicitat. La temptació és inevitable; caure en la temptació, no, com ens ho demostra Jesús, sempre i quan l'home visqui de la Paraula de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,7-9;3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal. La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè morírem.» La serp digué a la dona: «No moríreu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Compadieu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-19) (Versió abreujada)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va impedir la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaràn gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Esclatada: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".» Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Esclatada diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contesta: «També diu l'Esclatada: "No temptis el Senyor, el teu Déu".» Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! L'Esclatada diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gén 2,7-9;3,1-7)

El Señor Dios modeló al hombre del polvo del suelo e insufló en su nariz aliento de vida; y el hombre se convirtió en ser vivo. Luego el Señor Dios plantó un jardín en Edén, hacia oriente, y colocó en él al hombre que había modelado. El Señor Dios hizo brotar del suelo toda clase de árboles hermosos para la vista y buenos para comer; además, el árbol de la vida en mitad del jardín, y el árbol del conocimiento del bien y el mal. La serpiente era más astuta que las demás bestias del campo que el Señor había hecho. Y dijo a la mujer: «¿Conque Dios os ha dicho que no comáis de ningún árbol del jardín?». La mujer contestó a la serpiente: «Podemos comer los frutos de los árboles del jardín; pero del fruto del árbol que está en mitad del jardín nos ha dicho Dios: "No comáis de él ni lo toquéis, de lo contrario moriréis"». La serpiente replicó a la mujer: «No, no moriréis; es que Dios sabe que el día en que comáis de él, se os abrirán los ojos, y seréis como Dios en el conocimiento del bien y el mal». Entonces la mujer se dio cuenta de que el árbol era bueno de comer, atrayente a los ojos y deseable para lograr inteligencia; así que tomó de su fruto y comió. Luego se lo dio a su marido, que también comió. Se le abrieron los ojos a los dos y descubrieron que estaban desnudos; y entrelazaron hojas de higuera y se las ciñeron.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Misericordia, Señor, hemos pecado.*

▶ Lectura de la carta de san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-19) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Si por el delito de uno solo la muerte inauguró su reinado a través de uno solo, con cuánta más razón los que reciben a raudales el don gratuito de la justificación reinarán en la vida gracias a uno solo, Jesucristo. En resumen, lo mismo que por un solo delito resultó condena para todos, así también por un acto de justicia resultó justificación y vida para todos. Pues, así como por la desobediencia de un solo hombre, todos fueron constituidos pecadores, así también por la obediencia de uno solo, todos serán constituidos justos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,1-11)

En aquel tiempo, Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre. El tentador se le acercó y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en panes». Pero él contestó: «Está escrito: "No solo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios"». Entonces el diablo lo llevó a la ciudad santa, lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate abajo, porque está escrito: "Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti y te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras"». Jesús le dijo: «También está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios"». De nuevo el diablo lo llevó a un monte altísimo y le mostró los reinos del mundo y su gloria, y le dijo: «Todo esto te daré, si te postras y me adoras». Entonces le dijo Jesús: «Vete, Satanás, porque está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto"». Entonces lo dejó el diablo, y he aquí que se acercaron los ángeles y lo servían.